

nuværende Regering. Der er sagt ren Besked baade før og efter Valget, ogsaa i Statsministerens Programtale. Skulde der rettes Berekjendelser mod nogen, maatte det være mod det ærede Medlem Hr. Stauning, for det er ham, der har Ansvar for mere end nogen enkelt for den Paripolitik, der er ført her i Landet, og det ærede Medlem har jo ved Afstemningen i Rigsdagen erkendt, at det var Rigsdagens Opgave gennem Omformning af vore Finansbudgetter at tage Hensyn til Kronens ændrede Værdi. Det har de Herrer stemt for i Folketinget. Men de har intet som helst gjort for at indfri det, de her er gaaet ind for. Det er ikke de Herrer, der skal rette Berekjendelser mod os, men det er os, der skal rette Berekjendelser mod de Herrer, fordi de ikke i Tide har taget Konsekvenserne af den Valutapolitik, der er ført. Det skulde de Herrer have gjort allerede i 1925, saa havde meget ikke set saa galt ud som nu.

Vi kan derfor ikke tage mod det ærede Medlems Berekjendelser. Det radikale Venstre stemte ogsaa for den Dagsorden; de har dog erkendt, at de i nogen Maade vilde tage Hensyn dertil, selv om de ikke vilde gaa saa vidt som vi. Men Socialdemokraterne har blankt afvist en Politik, som de har lovet at gaa ind for, og som det var en Selvfølge, at de skulde have bidraget til at føre igennem, den Gang de selv var Regering. De gjorde det ikke, og saa skal de Herrer ikke berekjende Venstre, at vi nu tager det Arbejde op, der desværre er blevet forsømt, det Arbejde, som de skulde have taget op straks.

Man vil ikke kunne sige, at vi i denne Nedskæring er gaaet haardere frem overfor de sociale Love end overfor de andre Punkter paa Finansloven, hvor vi er gaaet til væsentlige Bepærelser.

I denne Forbindelse skal jeg slet ikke komme ind paa Spørgsmaalet Folketing kontra Landsting, for vi har adskillige Tilfælde, der viser, at de Herrer selv staar meget svagt her. Men jeg tror ikke, der er Grund til at gaa ind paa den Side af Sagen. Jeg skal derfor nøjes med at anbefale ærede Medlemmer at stemme imod den stillede Dagsorden.

Pürschel: Den stillede Dagsorden er foranlediget af den Stilling, hvori den højtærede Sundhedsminister er kommet ved Behandlingen af det Lovforslag, som i Dag staar paa Tingets Dagsorden. Det er rigtigt, at Ministeren er kommet i en noget ejendommelig Stilling, idet Folketinget har

vedtaget Forslaget i en Skikkelse, der paa afgørende Punkter er afvigende fra den, Ministeren har ønsket, saa afgørende, at Venstre har overvejet at lade Forslaget strande og benytte Vragstumperne til en Agitationsbavne, der ejendommeligt nok og kærligt nok var tænkt vendt særlig imod de Konservative. Den højtærede Sundhedsminister har i saa Henseende været ufor-sigtig ved at søge at udnytte en juridisk Betænkkelighed, som har gjort sig gældende indenfor en Del af det konservative Folkeparti, paa politisk Maade, og det maa efter mit Skøn være en ejendommelig Følelse, hvormed Ministeren nu overvejer, at hans Skæbne i Øjeblikket ligger i Hænderne paa netop de Folk, hvis sagligt bestemte Afstemning han har søgt at mistænkeliggøre politisk. Man turde maaske vente, at Ministeren heraf vil drage en Lære for Fremtiden.

Men hvad Realiteten angaar, vil jeg sige, at jeg maa forstaa Ministerens Stilling saaledes, at han ønsker dette Lovforslag ført op i Landstinget for dèr at prøve Muligheden af at faa det givet en Skikkelse, som er acceptabel for ham og for Folketinget. Det er det, han haaber at kunne naa, og dette finder jeg er politisk berettiget. Det er jo ikke uden Fortilfælde, at en Minister her i Tinget har erklæret sig ganske enig i, at et Parti stemte for et Forslag under den bestemte Forudsætning, at det skulde ændres i Landstinget. En Partifælle af mig har gjort opmærksom paa, at noget saadant passerede den 11. Februar 1926 — jeg haaber, jeg har Formandens Tilladelse til et Par korte Citater —, da Venstres Ordfører i Spørgsmaalet om kommunal Grundskyld udtalte om Bestemmelserne vedrørende det skattefrie Fradrag — det staar i Rigsdagstidenden Sp. 4876: „Naar vi stemmer for Lovforslaget, er det under den udtrykkelige Forudsætning, at det kommer tilbage fra Landstinget uden denne Bestemmelse eller ikke bliver til Lov.“ Og derefter udtalte daværende Indenrigsminister Hauge — det staar Sp. 4930: „Jeg kan derfor anbefale dette Lovforslag, og det er mit Haab, at den Uenighed, der endnu er imellem Venstre og de to Partier, der har sluttet sig til Lovforslaget, saaledes som det nu er vedtaget, maa fjernes i det andet høje Ting, og at vi under en eller anden Form maa kunne finde Vej frem til at faa Lovforslaget endeligt vedtaget.“

Nu er Ministeren i Dag i den Situation, at hele det konservative Parti har stemt for en Affattelse af Lovforslaget med det for Øje at føre Forslaget op i Landstinget for dèr at søge at finde en anden og bedre